

Jumalan valtakunnan luonne Room. 14:13-23

13. Älkäämme sen tähden enää tuomitko toisiamme. Päätäkää pikemminkin olla panematta veljenne eteen loukkauksen aiheita tai viettelystä.

14. Minä tiedän ja olen **varma Herrassa** Jeesuksessa, **ettei mikään ole sinänsä epäpyhää**. Ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, se on epäpyhää.

15. Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruoastasi, **sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä saata ruoallasi turmioon sitä, jonka puolesta Kristus on kuollut.**

16. Älkää siis antako sen hyvän, mikä teillä on, joutua herjattavaksi,

17. sillä **Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.**

18. **Joka tällä tavoin palvelee Kristusta, on Jumalalle mieluinen ja kelpaa myös ihmisille.**

19. Tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää **rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme.**

20. Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta **ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan.**

21. On hyvä olla syömättä lihaa ja juomatta viiniä ja välttää muutakin, mistä veljesi loukkaantuu.

22. Pidä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. **Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä, minkä havaitsee oikeaksi.**

23. Mutta joka epäröi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta. **Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.**

Missä Jumalan valtakunta näkyy?

Millainen on Jumalan valtakunta? Miten se ilmenee maailmassa? Entä miten seurakunnassa ja sen ihmissuhteissa? Miksi seurakunnassa ihmissuhteita ei voi erottaa Jumala-suhteesta? Miten voimme turmella Jumalan työtä toisissa uskovissa? Miksi omantunnon säilyttäminen puhtaana on tärkeää jokaiselle uskovalle? Mikä on synnin syvin olemus? Näitä kysymyksiä käsittelee yllä oleva jakso Paavalin kirjettä Rooman seurakunnalle.

Puhtaat ja epäpuhtaat ruoat

Vaikka Paavali jatkaa heikkojen ja vahvojen uskovien välisten suhteiden käsittelyä, hän avaa samalla, miten Jumalan valtakunnan tulee näkyä uskovien keskinäisissä suhteissa. Nyt hän suuntaa sanansa erityisesti niille uskoille, jotka kokevat olevansa vahvoja ja joilla oli kiusaus halveksia tai jopa tuomita heikompia, koska nämä eivät kyenneet ymmärtämään, etteivät ruoat tai juomat eivätkä monet muutakaan asiat olleet itsessään epäpyhiä tai kartettavia.

Nämä vahvat olivat varmaan saaneet kuulla opetusta siitä, miten Jeesus julisti kaikki ruoat puhtaksi. Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

"Näinkö ymmärtämättömiä tekin olette? Ettekö käsitä, ettei mikään, mikä tulee ihmiseen ulkoapäin, voi häntä saastuttaa? Eihän se mene hänen sydämeensä vaan vatsaan, ja se ulostetaan." Näin hän julisti kaikki ruoat puhtaksi. (Mark. 7:18-19)

Ehkä he olivat kuulleet myös, mitä Pyhä Henki osoitti Pietarille:

Pietari näki taivaan avoinna ja astian, joka laskeutui alas. Se oli kuin suuri liinavaate, joka neljästä kulmastaan sidottuna laskettiin maahan. Siinä oli kaikenlaisia maan nelijalkaisia ja matelijoita ja taivaan lintuja. Samassa kuului ääni, joka sanoi hänelle: "Nouse, Pietari, teurasta ja syö!" Pietari vastasi: "En suinkaan, Herra! En ole kos-

kaan syönyt mitään epäpuhdasta enkä saastaista." Ääni puhui hänelle toisen kerran: "Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpuhtaaksi." (Ap.t. 10:11-15)

Vahvat olivat siis aivan oikeassa siinä, että uskova voi syödä mitä tahansa. Lisäksi vahva saa kiittää Jumalaa niistä Jumalan hyvinä lahjoina. Mutta se ei tarkoita sitä, että vahvoilla olisi oikeus vaatia sama heikolta veljiltä ja sisarilta. Jumalan valtakunta tulee näkyviin siinä, että uskovat ottavat huomioon toisten uskovien omantunnon sisällön eivätkä loukkaa toisia. Ratkaiseva asia on siinä, miten me uskovat näemme toinen toisemme. Onko veli tai sisar meille se, jonka puolesta Jeesus on ristillä kärsinyt ja kuollut. Näemmekö hänet Jumalan käsittämättömän suuren rakkauden kohteena, vai mittamme häntä oman rauhamme häiritsijänä tai rajoittajana.

Varmuus ja hengellinen kasvu

Minä tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei mikään ole sinänsä epäpyhä. Ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, se on epäpyhä. (14)

Pyhä tässä yhteydessä tarkoittaa sellaista, mikä on Herralle erotettua ja epäpyhä sellaista, mikä ei voi kelvata Jumalalle. Puhtaus on merkitykseltään hyvin lähellä pyhyttä. Se, mikä on pyhää, on erotettu epäpyhästä ja saastaisesta. Jumalan pyhyys ei tarkoita yksittäistä ominaisuutta raamatullisessa jumalakuvassa, vaan se on kokonaisuutta, Jumalan olemusta, Hänen täyteyttään ja täydellisyyttään kuvaava nimitys. Mutta juuri siksi kaiken minkä teemme on tarkoitettu heijastamaan Jumalan pyhyttä.

Paavali tiesi, mitä Jeesus oli syömisestä ja juomisesta opettanut ja mitä Jumala oli Pietarille ilmoittanut. Siksi hän saattoi sanoa olevansa varma Herrassa Jeesuksessa. Jokainen uskovakin saa olla täysin varma siitä, mikä on Raamattuun kirjoitettu, koska se on Jumalan antamaa ilmoitusta. Samalla Paavali teki selväksi, että on vielä paljon sellaisia uskovia, jotka eivät ole hengellisessä kasvussaan ja Raamatun tuntemisessaan päässeet niin pitkälle, että ehdonvallan asioissa omistaisivat saman omantunnon sisällön kuin vahvat. Jos jollekin jotkut ruoat ovat epäpyhiä, hänen ei tule niitä myöskään syödä, vaikka ne itsessään ovat Jumalan luomia ja hyviä. Hengellisen kasvun myötä omatunto voi avartua ja asianomainen alkaa syödä sellaista, mitä hän ei voinut aiemmin syödä. Niin kävi jopa Pietarille. Hengellisen kasvun merkittävä osa onkin se, että uskovien ajattelu ja omatunto muuttuvat entistä enemmän Raamatun sisällön mukaiseksi. Mutta kysymys on kasvuprosessista, jossa aikuisuskovat eivät voi vaatia hengellisiltä lapsilta samaa kuin itseltään.

Rakkaus heikkoja kohtaan ratkaisee

Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruoastasi, sinä et enää vaella rakkauden mukana. Älä saata ruoallasi turmioon sitä, jonka puolesta Kristus on kuollut. (15)

Tässä yhteydessä on vielä korostettava, että kysymys on ehdonvallanasioista. Kaiken sen suhteen, minkä Raamattu osoittaa selkeästi synniksi, jokaisen uskovien tehtävä parannus, omistettava anteeksiantamus Jeesuksen veren voimassa ja lähdeittävä taistelemaan syntiä vastaan ja etsimään Jumalan tahtoa. Mutta ehdonvallan kysymyksistä Raamattu sallii erilaisen omantunnon sisällyksen. Se, joka toimii niissä omaatuntoaan vastaan, tekee aivan aitoa syntiä, johon hän tarvitsee aidon anteeksiantamuksen eikä vain oikaisevaa opetusta. Vanhojen uskovien vaarana on esimerkiksi houkutella heikompia tekemään sellaista, mikä koituukin heikoille syn-

niksi. Rakkaus edellyttää sitä, että heikompien omantunnon sisältö otetaan huomioon eikä heitä saateta lankeamaan syntiin:

Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan. On hyvä olla syömättä lihaa ja juomatta viiniä ja välttää muutakin, mistä veljesi loukkaantuu. (20-21)

Toisaalta vahvojen ei tarvitse myöskään joutua heikompien ”orjuuttamaksi”. Heidän ei tarvitse toimia heikkojen omantunnon mukaan silloin, kun heikkoja ei ole paikalla. Mutta silloin kuin heitä on, heidät on rakkaudella huomioitava, jopa siihen määrään asti kuin Paavalialla sanoo: *Sen tähden, jos ruoka on viettelykseksi veljelleni, en enää ikinä syö lihaa, etten olisi veljelleni viettelykseksi. (1. Kor. 8:13)*

Alkoholin käyttö ja heikot veljet

Suomessa tyypillinen heikot – vahvat asetelma esiintyy suhteessa alkoholin nauttimiseen. Minulle ei henkilökohtaisesti olisi ongelmia alkoholin käyttämisen kanssa, mutta olen pienestä pitäen elänyt kodissa, jossa ei milloinkaan tarvittu alkoholia. Lisäksi tiedän, että suomalaisten suurin yksittäinen sosiaalinen ongelma on alkoholismi kamaline seurauksineen. Narkomaani- ja päihdetyötä hiukan tukeneena tiedän, millaisia kiusauksia aiheuttaisin uskoon tulleille alkoholisteille, jos esiintyisin niin sanottuna kohtuullisena alkoholin nauttijana. Vaikka en tuomitse niitä, jotka Jumalaa kiittäen nauttivat alkoholia, en mitenkään voi rohkaista entisiä alkoholisteja sellaisiin seurakuntiin, joissa näin tapahtuu. Siksi olen valinnut pidättäytymisen linjan. Japanin kaltaisessa maassa, jossa alkoholisteja on suhteellisesti ottaen vähän Suomeen verrattuna tilanne seurakunnassa voi olla hyvinkin erilainen. Ratkaisevaa on, että otamme huomioon ja tuemme niitä, joilla on alkoholiongelma.

Jumalan valtakunta

Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. (17)

Jumalan valtakunta on käsite, joka toistuu läpi koko Uuden testamentin sen yhtenä keskeisimpänä asioista. Se tarkoittaa Jumalan hallintavaltaa, joka laajassa merkityksessä käsittää Hänen kaikkivaltiutensa koko maailmankaikkeudessa, mutta suppeammassa merkityksessä Hänen hallintavaltaansa ihmissydämissä ja seurakunnan keskellä. Jeesus kuvaa Jumalan valtakuntaa monissa vertauksissaan. Isämeidän rukouksessa pyydämme Jumalan valtakunnan tuleamista. Jumalan valtakunnan Hallitsija on Jeesus Kristus itse. Jeesus tuli tänne maailmaan kukistaakseen Saatanan vallan ja siirtääkseen pelastamansa ihmiset Jumalan hallintavaltaan. Hän tekee sitä nyt oman ruumiinsa eli seurakunnan välityksellä, kun se julistaa pelastuksen evankeliumia hukkuville ihmisille.

Jumalan valta ihmissydämiin tapahtuu totuuden ja rakkauden sanan välityksellä. Kun ihminen ottaa vastaan evankeliumin ja uskoo Jeesukseen, hän saa Pyhän Hengen, joka alkaa ihmisen sisältä käsin, rakkaudesta Vapahtajaan, vaikuttamaan hänessä Jumalan tahdon toteutumista. Uskova haluaa siis sydämestään tehdä Herran tahdon. Jumalan valtakunta on siksi rakkauden valtaa ihmiseen. Hän saa rakkaudellaan ihmiset tekemään oman tahtonsa. Siksi sen luonne on rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Hyvässä avioliitossakin puoliso saa rakkaudellaan toisen tekemään tahtonsa ja sen tahdon tekeminen ei ole taakka vaan ilo, kun saa palvella sitä, joka rakastaa. Kuitenkin kysymys on aidosta vallasta toiseen ihmiseen.

Kun Jeesus Kristus palaa toisen kerran maan päälle, Hän saattaa kyllä sitten kaikki ihmiset, myös vastustajansa oman kaikkivaltansa alle, mutta jo nyt Hän hallitsee rakkaudellaan omiaan.

Valtakunnan ilmenemismuotoja

Joka tällä tavoin palvelee Kristusta, on Jumalalle mieluinen ja kelpaa myös ihmisille. Tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme. (18-19)

Jumalan valtakuntaa on kuvattu ylösalaiseksi valtakunnaksi, koska sen Kuningas Jeesus astui kaikkein alimmaksi, palveli ja pesi opetuslastensa jalat, kärsi häpeällisen ristin viedäkseen omansa kunniaan ja kirkkauteen. Siksi seurakunnan keskellä Jumalan valta ilmenee palveluna, ennen kaikkea se on Kristuksen palvelua ja sitä kautta myös toisten uskovien palvelua. Aito nöyryys vie uskovan korottamaan ei vain Kristusta vaan myös uskon veljiä ja sisaria. Toisen kanssa rauhassa eläminen ja toisen uskonelämän rakentaminen tulee silloin tavoitteeksi. Jokaisella ihmisellä on halu kelvata toisille ja tulla hyväksytyksi, mutta se onnistuu vain asettumisella toisen alapuolelle ja toisen arvon tunnustamalla. Toisaalta kysymys ei ole hempeämielisyydestä, sillä rakkaus ei ole milloinkaan ristiriidassa totuuden kanssa. Siksi keskinäistä rauhaa ei saa eikä voi rakentaa totuudesta tinkimällä.

Omantunnon hoitaminen

Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan. (20)

Paavali ahkeroi voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada pois-tetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen, kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaantuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulemalla valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryyttä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnus-

tuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdollonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin: *Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.* (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi. (1. Tim. 1:18-20)

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla ei ole mitään tunnollani, mutta ei minua sen perusteella ole vanhurskautettu, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1.Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää. Toisaalta on suuri lahja Jumalalta, kun saamme vaeltaa hyvällä omalattunolla sekä Jumalan että ihmisten edessä. Juuri siksi Jumalan valtakunnan tunnomerkki on se, että uskovat ottavat huomioon eivät vain omaa vaan myös toistensa omantunnon sisällön.

Omantunnon vapaus

Pidä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä, minkä havaitsee oikeaksi. (22)

Toisten uskovien omantunnon sisällyksen huomioon ottaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että uskovan pitäisi olla toisen ihmisen omantunnon orja. Vaikka toisen uskovan omatunto tuomitsisikin jonkin asian, se ei tarkoita, että minun pitäisi toimia samalla tavalla ehdonvallanasioissa. Jonkun omatunto sanoo, että lepopäivän pitää olla lauantai, mutta toisen sanoo, että hän pyhittää sunnuntain lepopäiväkseen. Kukin saa toimia omantuntonsa mukaan.

Miksi minun vapauteni joutuisi toisen ihmisen omantunnon tuomittavaksi? Jos minä nautin ruoan kiittäen, miksi minua herjataan siitä, mistä kiitän? Syöttepä siis tai juotte tai teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi. Älkää olko loukkaukseksi juutalaisille, älkää kreikkalaisille älkääkään Jumalan seurakunnalle. Minäkin yritän kaikessa kelvata kaikille. En etsi omaa hyötyäni vaan monien, että he pelastuisivat. (1. Kor. 10:29-33)

Viime kädessä keskinäisen palvelun liikkeelle paneva voima on rakkaus, joka haluaa mahdollisimman monen ihmisen pelastuvan.

Synnin olemus

Mutta joka epäröi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta. Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä. (23)

Lopuksi Paavali antaa tiiviin määritelmän sille, mitä synti on olemukseltaan. *Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.* Sana synti alkukielessä *hamartia* tarkoittaa ohi ampumista. Sana nousee kuvasta, missä metsästäjän nuoli joko osuu lentävään lintuun tai menee ohi. Sillä ei ole asian kannalta mitään merkitystä, kuinka paljon se menee ohi. Joko tehdään Jumalan tahto täydellisesti tai sitä ei tehdä lainkaan. 99%:sti toteutettu Jumalan sana on kokonaan 100%:sti syntiä. Usko on turvautumista elävään Jumalaan. Sillä hetkellä, kun teemme mitä tahansa ihmismitoin pientä tai suurta, mutta teemme sen vastoin Jumalan tahtoa ja riippumattomuudessa Jumalasta, teemme aina syntiä. Ehdonvallan asioissa omaatuntoaan vastaan tekevä heikko veli tekee aitoa syntiä, vaikka vahva saman tehdessään ei tee lainkaan syntiä, koska hän tekee sen kiittäen Jumalaa.

Rouva Mikiko Ito pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vaimoni Mikiko oli omaa sukua Mori. Menimme naimisiin, kun hän oli lähes 29 -vuotias. Se tapahtui ennen Tyynenmeren sodan alkamista. Noihin aikoihin japanilaiset naiset avioituivat yleensä 20-22 vuoden iässä. Yli 25 -vuotiaita naimattomia naisia halveksittiin jo vanhoina piikoina. Miksi vaimoni avioitui niinkin iäkkäänä? Hän kasvoi Tosan kaupungin Takaokassa Kochin läänissä. Hänen isänsä omisti Takaokan kauppalan ainoan isohkon kirjapainon. Hänen asiakkainaan olivat kauppalantalo ja koulut. Kirjapaino menestyi, työntekijöiden määrä kasvoi ja isästä tuli kauppalan valtuuston jäsen. Mikiko kasvoi varsin vauraissa oloissa ja kävi erään Koochin läänin parhaista lukioista.

Vaimollani oli nuoruudessaan eräs suuri huolen aihe. Normaalisti hänen isänsä oli mukava ihminen, mutta Tosan alueen ihmiset tunnetusti joivat runsaasti *sake*-viinaa. Mikikon isäkin piti kovin sakesta. Kun asiat kulkivat normaalisti, ongelmia ei ollut. Mutta kun isä törmäsi johonkin vaikeuteen kuten esimerkiksi siihen, että hänen ehdotuksensa valtuustossa ei mennyt läpi, hän joi ulkona iltamyöhään ja kotiin palattuun vaati taas lisää sakea ja syytti äitiä, jos sitä ei siihen aikaan ollut saatavilla käskien häntä keskellä yötä lähtemään ostamaan sitä.

Isä pakotti äidin ja Mikikon ostamaan riisiviinaa. Jos äiti vastusti asiaa, isä repi häntä tukasta ja käyttäytyi väkivaltaisesti.

Mikiko joutui näkemään, miten suurta tuskaa riisiviina tuotti hänen äidilleen, veljilleen ja sisarilleen. Niinpä Mikiko päätti jo nuorena, että hän ei missään tapauksessa halua mennä naimisiin sellaisen kanssa, joka juo. Kun koti oli varakas ja arvostettu, Mikikolle tuli useampia-kin naimatarjouksia japanilaiseen tapaan. Vaikka isä piti sulhasehdokkaista ja suositteli niitä Mikikolle, hän torjui ne, koska ei halunnut avioitua riisiviinaa käyttävän kanssa. Siitä taas isä suuttui ja rankaisi tyttärtään. Mikiko joutui kärsimään paljon isänsä vuoksi.

Mikikon vanhempi sisar oli avioitunut erään kristityn upseerin kanssa. Tämä sotilas muistutti Apostolien tekojen hurskasta Kornelius sadanpäällikköä. Kun tähän perheeseen odotettiin lasta, Mikiko meni heitä auttamaan. Siinä kodissa hän pääsi kosketukseen evankeliumin kanssa ja sai pelastumisen armon omalle kohdalleen. Samalla hän päätti, ettei halua mennä naimisiin muuta kuin raittiin kristityn kanssa. Näillä ehdoilla avioliitto jäi myöhäiseksi.

Kun Mikiko ei ottanut vastaan isänsä ehdottamia miehiä, isä suuttui ja lopulta sanoi, että hän tehköön niin kuin huvittaa, mutta isä ei avioliittoasiassa enää antaisi apuaan. Palattuaan vanhemman sisarensa kodista takaisin Mikiko alkoi pitää pyhäkoulua ja opettaa Raamattua lapsille ja aikuisille.

Olin ennen toisen maailmansodan puhkeamista lähtenyt lähetystyöhön Kiinaan, Pekingiin. Siellä tapasin ensi kertaa vaimoni sisaren miehen, eversti Iwain. Meistä tuli läheiset työtoverit, kun hän osallistui säännöllisesti Pekingissä seurakuntamme jumalanpalveluksiin ja toimintaan. Tämän pataljoonan komentajan syvä usko Kristukseen teki minuun syvän vaikutuksen.

Tutustuminen upseeri Iwaihinkin johti lopulta siihen, että avioiduin Mikikon kanssa. Niin hän sai toivomansa miehen, joka ei juonut viinaa ja toimi evankelioimistyössä. Lähes 40 vuotta saimme kulkea yhteistä taivalta evankeliumin työssä. Olen tavattoman kiitollinen siitä tuesta, jolla hän oli taustavoimanani, ja työstä, jota hän teki Kiinassa ja myöhemmin Japaniin palattuumme Kamojiman seurakunnan pastorin vaimona. Sodan jälkeisissä köyhissä oloissa hän vuokrasi eräältä kristityltä peltoa ja kasvatti siinä vihanneksia ja viljaa, jota söimme ja jaoimme myös erilaisissa vaikeuksissa kamppailevien seurakuntalaisten kanssa.

Häittemme edellä sanoin eversti Iwaille, joka toimi avioliittomme puhemiehenä:
”Koska olen saanut Herralta kutsumuksen omistaa elämäni seurakuntien perustamiseen ja evankeliointiin, en todennäköisesti kykene puolisolteni takaamaan mitään maallista hyvää tai ostamaan hänelle mitään kaunista päälle pantavaa. Vaikka saisinkin rahaa, joudun käyttämään sen kaiken seurakunnan istuttamiseen. Jos tämä ei vaimosi sisarta Mikikoa miellytä, niin hänen ei kannata tulla vaimokseni. Näillä ehdoilla otan hänet mielelläni puolisoskeni. Pyydän, että selität tämän Mikikolle selvästi.”
Iwai välitti asian Mikikolle ja tämän suostui siihen.

Kun ajattelen lähes neljäkymmentä yhteistä vuottamme, en pioneerityön vuoksi todellakaan kyennyt ostamaan hänelle mitään kaunista häntä ilahduttaakseni. Tulomme riippui siitä, mitä kulloinkin meille annettiin eikä mitään vakaata tulonlähdettä ollut. Elämämme oli ulkoisesti varsin köyhää, mutta koko avioliittomme aikana Mikiko ei kertaakaan valittanut minkään puutetta eikä estänyt omistautumistani evankeliumin työlle. Miehenä tietysti koin syyllisyyttä, etten kyennyt hänelle antamaan maallista hyvää, mutta hänen asenteensa oli sellainen,

että olen siitä tavattoman kiitollinen. On paljon lahjakkaita miehiä, joiden työn esteeksi on muodostunut vaimojen tyytymättömyys miestensä kykyyn täyttää heidän ajallisia unelmiaan. Sen vuoksi miehet eivät ole päässeet toteuttamaan kutsumustaan. Kun ajattelen tätä, en voi unohtaa Mikikon antamaa täyttä tukea työlleni vaatimattomissa oloissa.

Taloudellisissa asioissa vaimoni ei siis esittänyt mitään vaatimuksia, muta silloin kun hän näki minussa sellaista, missä en ollut uskollinen sanan julistajan tehtävässäni, hän saattoi jopa pelottavalla tavalla nuhdella minua. Koska jo nuorena tulin uskoon, en ole koskaan juonut tai tupakoinut enkä harrastanut huveja, mutta television *sumo*-painin otteluja olen aina halunnut katsella, koska pidän kovin urheilulajista. Noihin aikoihin oli kuuluisa Taihoo-niminen painija. Olin hänen faninsa, joten halusin nähdä, miten hän voitti otteluissa. Seuratesaan sitä vaimoni syytti minua usein:

”Et sinä ole mitenkään epäkohtelias, mutta en pidä sinusta sellaisena, kun katselet sumo-painitteleita. Kun nämä lähetykset tulevat ilta neljän ja kuuden välillä, puhelimen soidessa vastaat ihmisille niin lyhyesti ja tylästi, kuin haluaisit heidän heti lopettavan puhelunsa. Tai jos joku tulee käymään pappilaamme, sinä normaalisti kysyt, onko kävijällä aikaa ja pyydät häntä sisälle jutellaksesi kaikessa rauhassa, mutta sumo-lähetyksen aikana annat heidän seistää eteisessä ja yrität päästä mahdollisimman nopeasti heistä eroon. Tuollainen asenne on anteeksiantamatonta Jeesuksen silmissä. Siksi minuakin suututtaa käytöksesi. Kaikissa puheiluissa ja ihmisissä, jotka vierailevat luonamme, on kysymys ihmisten suhteesta Jeesukseen. Siksi sinun pitää panna televisio kiinni ja kuunnella kaikessa rauhassa ihmisten asiat. Muuten murehduitat Jeesusta!”

Vaikka sanominen suututti minua, en voinut mitään vastaankaan väittää, sillä vaimoni oli oikeassa. Vaimolleni oli tärkeintä, että asenteeni evankeliumin työn tekijänä olisi oikea Jumalan ja ihmisten edessä.

Kun taas erään kerran tuijotin Taihoon sumoo-painia, hän sanoi tiukasti:

”Jos kerran olet noin syvästi kiintynyt sumoo-painiin, niin mehän voimme sitten lopettaa koko evankeliumin julistuksen. Voithan sitten hankkia elantosi turvautuen Taihoon apuun.” Vaikka asia teki kipeää, tajusin, että Mikiko seiso Jumalan puolella ja halusi minun elävän Herran tahdon mukaan. Siksi jouduin tekemään parannusta Herran edessä. Tajusin myös, miten suuri oli vaimoni rakkaus minua kohtaan. Vaimoni auttamana lopulta kykenin ottamaan vierailijat lämmöllä vastaan ja iloitsemaan siitä.

Vuonna 1977 vaimoni sairastui haimasyöpään ja joutui sairaalaan. Puolen vuoden kuluttua hän nukkui pois tästä maailmasta. Palattuani viidenneltä julistusmatkaltani Taiwanille loppukeväästä 1977 Mikiko kertoi, että hänen vatsassaan oli ilmennyt kasvain, joka ei ottanut hävitäkseen. Hän oli näyttänyt sitä lääkärille, joka oli seurakuntamme jäsen, ja oli saanut ohjeen lähteä keskussairaalaan tutkimuksiin mahdollista leikkausta ajatellen. Ajattelin, että vaimollani saattoi olla syöpä, koska pastorina olen joutunut monien sairaiden kanssa tekemisiin. Pyysin hoitavaa ei-kristittyä lääkärinä ilmoittamaan taudin oikean laadun selittäen, että olen pastori ja että vaimollani oli myös nuoresta asti usko Vapahtajaan. (Noihin aikoihin Japanissa ei vielä syöpäpotilaille todellista diagnoosia kerrottu.) Jos kysymys oli syövästä, hänen tulisi se selkeästi kertoa ja sanoa myös, kuinka pitkään olisi vielä elinaikaa. Niin voisimme vaimoni kanssa hiljaisesti valmistautua siihen, että hän pääsee siihen päämäärään, jota kohti hän oli uskossa kulkemassa. Lääkäri suostui ja kolmen ja puolen tunnin tutkimusten jälkeen lääkäri kutsui minut luokseen. Huoneessa oli kolme suurta röntgenkuvaa seinällä. Lääkäri selitti, että vaimollani oli haimasyöpä, joka oli levinnyt niin laajalle, että leikkaus ei

enää ollut mahdollinen. Kolmessa kuukaudessa tai korkeintaan kuudessa kuukaudessa hän arvioi lopun tulevan.

Vaimoni oli halki vuosien tukenut minua evankeliumin työssä. Siksi rukoukseni oli, että kiitollisena siitä voisin omistautua näiksi viimeisiksi kuukausiksi hoitamaan häntä rakkaudella ja valmistamaan häntä iankaikkisuuteen. Kerroin ainoalle pojallamme Makotolle, että äidillä olisi korkeintaan puoli vuotta aikaa, joten meidän tulisi nyt rakkaudella hoitaa häntä. Poikani terveys on heikko. Valmistuttuaan yliopistosta hän sai heti työpaikan, mutta jo ensimmäisenä päivänä hän sairastui ja joutui palaamaan kotiin. Hänelle luvattiin paluu työpaikalle milloin tahansa, mutta kaksikymmentä vuotta kului sairastellessa. Tosin kun oli kulunut vähän toista kymmentä vuotta, hänen kuntonsa oli kohentunut sen verran, että hän kykeni ajoittain toimimaan kirkkomme lastentarhan bussinkuljettajana.

Seuraavana päivänä poikani lähti hoitamaan autolla jotain asiaa. Ajaessaan hän alkoi syyttää itseään siitä, että hänen heikon terveytensä tähden äiti oli sairastunut syöpään. Murehtiessa tapahtui liikenneonnettomuus, jossa lukiolainen ajoi kovalla vauhdilla mopedilla hänen autoaan päin, kaatui ja katkaisi jalkansa. Syylliseksi onnettomuuteen katsottiin kuitenkin autoilija. Lisäksi minun ollessani vaimoani hoitamassa lukiolaisen setä oli tullut kotiimme ja syyttänyt rajuilla uhkauksilla poikaani. Äidin sairaus hoitokustannuksineen ja uhkaus kovasta korvausvaatimuksesta aiheuttivat pojalleni kovan shokin ja hän sairastui vakavasti. Ajoittain olin huolissani siitä, kumman hautajaiset tulisivat ensin äidin vai pojan.

Koska vaimoani ei voitu leikata, hän tuli kotihoitoon. Luimme joka päivä yhdessä Raamatun sanaa ja rukoilimme. Joskus kun minulla oli kiirettä, kirkosta palattuani hän pyysi, että kertoisin, mitä Jumalan sanan kohtaa olin sinä päivänä jakanut:

”Kun on tähän asti tullut, niin Jumalan Sanan lisäksi ei ole mitään muuta, mihin turvata.”
Seuratessani häntä tajusin entistä syvemmin, miten ainoa kestävä perustus on Jumalan Sana. Iltaisin silloin kun kivut eivät olleet liian kovat, vaimoni lauloi usein virsiä. Eräs hänelle erityisen rakas virsi (535) kuuluu:

”Tämän päivän sain palvella Herraa.
Vaikka maailman varjot vaihtelevat,
taivaallinen elämä lähestyy päivä päivältä.
Sille, joka vyöttäytyy kysymään Herran tahtoa,
illan kellot soivat rauhaa.”

Sitä kuunnellessani silmistäni vuosivat kiitoksen kyneleet. Sairaanakaan emme ole yksin, Jeesus on kanssamme. Päivän jäädessä taaksemme olemme askeleen verran lähempänä taivasta. Maate käydessä saa iloita Herran sanasta, joka lupaa levon omilleen. Joskus hän taas lauloi virttä ”Sua kohti Herrani” (320). Toisinaan hän hyräili taas virttä ”Jos täällä on Jumalan valtakunta” (90). Haimasyövän kourissa sairaanakin saa olla Jumalan valtakunnassa. Hänellä oli suuri rauha sydämessään.

Sitten sunnuntaina 22.11. kirkonkellojen soidessa kutsua jumalanpalvelukseen hän sai jättää tämän maan ja siirtyä taivaalliseen majaan. Hänen poisnukkunut olemuksensa säteili rauhaa ja puhtautta. Miten suunnattoman suuri armo on saada loistaa Herran valkeutta myös kuolinhetkellä. Sain siitä suuren lohdutuksen Herralta.

Monet ovat ne, jotka vaimoni sai olla johtamassa Herran luo. Näiltä ihmisiltä olen vuosien varrella sen jälkeen saanut osakseni paljon rakkautta ja huolenpitoa.

”Elimmepä tai kuolimme, olemme aina Herran omat.” (1977)

Entä sinä?

Koetko sinä olevasi heikko vai vahva ehdonvallan asioissa? Jos koet, että joissain asioissa olet heikko ja toisissa vahva, sinun on ehkä helpompi ymmärtää niitä heikoimpia, jotka joutuvat kamppailemaan hyvin herkän omantunnon kanssa. Jos koet, että olet vahva ja vapaa, niin rakkaus Herraa kohtaan edellyttää, että opettelet ymmärtämään heikompia veljiä ja sisaria. Herra kutsuu jokaista meitä aitoon nöyryyteen ja etsimään toinen toistemme rakentumista seurakunnassa. Jumalan valtakunta on sekä heikkoja että vahvoja varten, sillä se on iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä molemmille.